

0529 – 29. mai

Hvis vi sier at vi har samfunn med ham, og vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. 1Joh 1: 6.

Det store spørsmålet som hele tyngden av dette verset samler seg om, må være hva det vil si å vandre i mørket. Og i det spørsmålet skal vi være svært forsiktige, så vi ikke selv prøver å utdype det, men søker å finne Herrens egen mening, Ordets egen forklaring. Så vi verken påføres unødige uro, eller føres inn i en falsk trøst.

Men Gud skje lov! Alt ligger ferdig utdypet i Ordet. Kristus sier: «Hver den som gjør det onde, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at ikke gjerningene hans skal bli avslørt». Merk: «For at ikke gjerningene hans skal bli avslørt»!

Menneskene skyr det avslørende ordet. De vil ikke komme fram med hele sitt liv for Gud, som er lyset, og la synden bli avdekket og dømt, bekjenne den og be om tilgivelse og forsoning. Isteden forsøker de å dekke seg, og sier som Judas: «Det er vel ikke meg?» Det er jo akkurat dette som er å vandre i mørket.

Sammenlikn så dette med vers 8: «Hvis vi sier at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss». Og motsetningen, i v. 9: «Hvis vi bekjenner våre synder, er han trofast».

Å si at en har samfunn med Gud, og samtidig vandre i mørket, er å ikke ha et åpent forhold til Gud, å ikke ligge med sin synd innfor nådestolen. Vi vil tvert imot ikke overgi synden vår til dom. Vi vil ikke bekjenne den for Gud, for å få den både forlatt og dødet. Vi vil fortsette uforstyrret i vår synd. Og drar over oss et dekke av unnskyldninger og skuespill, for å få ha synden i fred, så den verken blir straffet eller tatt bort.

Den egentlige grunnen til at et menneske vandrer i mørket, er at de har en ånd som sover. Som ikke vil høre og ikke vil vende om, og ikke regner med noen Gud.

For gjennom sitt ord forkynner jo Gud oss sin vilje og sin frelse for oss til evig liv. Viser oss hvordan hjertet blir født på ny, og hvordan vi i vårt daglige liv blir helliggjort. Når vi da likevel fortsatt kan leve et liv som ikke stemmer med dette Guds ord, da skjønner vi at grunnen er forherdelse og forakt for Gud.

Mange kan ha en ganske ydmyk utvortes oppførsel. Vil skille seg ut fra verden gjennom et andektig liv, en viss kristelig aktivitet, vakre ord og gjerninger. Men de vandrer i mørket. For de lever ikke innfor nådestolen, i «det aller helligste», i den omvendelsen som er av Gud og «den dyrebare tro i vår Gud og Frelser Jesu Kristi rettferdighet». De kjenner ikke til noen Åndens fødsel. Disse forakter det Ordet taler om hjertets indre forhold, og spotter altså Den Allmektige.

Men Gud er lys. Hans øye legger nøye merke til alt dette. Og han lar seg ikke spotte.

Du vet du aldri har erfart noen Åndens fødselsarbeid med din sjel, noen syndens nød og dom. Du har ikke kjempet innfor nådestolen. Og til slutt, gjennom Herrens salige nådebudskap blitt forløst fra dommen, har fått løftet om forlatelse, og gjennom dette et nytt liv i hjertet.

Nei, det eneste du vet er at du av deg selv begynte på en ny vei, når du innså at det var nødvendig. Du begynte å lese dine andakter, begynte med bønn og gode gjerninger. Og slik har du fortsatt, uten noen gang å ha sunket ned i en overmektig og overstrømmende synd. Heller ikke har du opplevd at nåden, midt i din fortaphet «strømmet over ennå mer».

Nei, din forbedring og din trøst har vokset i takt med hverandre –. For din trøst har nemlig hele tiden bygget på din egen omvendelse og forbedring. Og slik fortsetter du, og håper til og med det skal ende godt. Du; dette er det samme som å spotte Herren, og forakte hans ord!

Du vet at Skriften lærer en helt annen vei; ved at synden blir stor, og så nåden ennå større. Denne nye fødselens trange port. Og du vet Kristus uttrykkelig sa: «Uten at en blir født – født på ny, kan en ikke se Guds rike».

Men du frykter fortsatt ingen ting. Fremdeles håper du at du skal få se Guds rike.

Du hører noen Guds barn ut fra egen herlig erfaring tale om hva den nye fødselen virket i hjertet deres. Du hører dem vitne om syndenød, om tro og om fred og glede i Den Hellige Ånd. Og du vet med deg selv at det de sier er sant.

Men selv er du stum, så lenge det handler om dette emnet, – til det kommer til gjerninger, kristelig aktivitet og slike ting. Der føler du deg hjemme. Bare ikke i det som dreier seg om ditt indre forhold i dette med omvendelse og tro.

Men fremdeles håper du på at det skal gå godt med deg, at du skal få se Guds rike! Du ser nok hva det er Herren sier om dette. Men det vil du ikke forstå, ikke studere nærmere. Men går fort forbi det.

Ja, det er dette som heter å vandre i mørket med sitt indre menneske, og ikke ville komme fram i lyset.

Men djevelens påfunn er mangfoldige for å føre oss i fortapelse. Det finnes også mennesker blant oss som bekjenner seg som kristne. Som virkelig har erfart mye av dette Guds arbeid på deres indre liv. Og som med mange riktige ord og uttrykk kan tale om mye av dette. Om sin vekkelse, hvordan troen ble tent, deres klare vitnesbyrd osv. De vet også hvordan de skal tale om loven og evangeliet, om troen og om helligjørelsen.

Men på tross av alt dette vandrer de nå i mørket. Det viser seg i at de frimodig driver med mørkets gjerninger, og vil ikke erkjenne synden, ikke vil la seg refse. Men unnskylder og forsværer sine holdninger.

Det er dette Johannes nevner som tegn på hvem det er som vandrer i mørket. Han bruker eksemplet med hat, og sier: «Den som sier han vandrer i lyset, men hater sin bror, er i mørket og vandrer i mørket. Og han vet ikke hvor han går, for mørket har forblindet hans øyne».